

Sećanje na rat NATO-a protiv Jugoslavije

By [Prof Michel Chossudovsky](#)

Global Research, March 24, 2011

24 March 2011

In-depth Report: [THE BALKANS](#)

Пре дванаест година, 24. Марта 1999 започело је НАТО-бомбардовање Југославије. То бомбардовање је потрајало скоро три месеца, а следила му је војна инвазија (под лажним УН-мандатом) и илегална окупација провинције Косово.

Током прошле недеље, такозвана међународна заједница, под покровитељством Савета Безбедности УН (СБ УН) је позвала на бомбардовање Либије, једне суверене државе, а наводно у циљу заштите живота цивила под мотом “Одговорност за Заштиту”.

Тајне операције, војне стратегије примењене на Либију – а да не говоримо о процесу медијских дезинформација, све то по својој лукавости и промишљености упадљиво подсећа на Југославију у 1999-ој години.

Кампања “хуманитарног бомбардовања” Либије је неодвојиви део војне стратегије, која подразумева уништавање цивилне инфраструктуре те земље. Она је тачна копија, састављена од слепљених исечака ранијих хуманитарних бомбардовања Југославије и војне кампање против Ирака 2003-е године. Али, војна технологија је данас далеко софистициранија и прецизнија.

У 1999-ој години, када је Београд бомбардован, дечја болница је била циљ ваздушних напада. Војни стратези су је издвојили као стратешки циљ.

НАТО је признао да је то учинио, али “како би сачувао животе” новорођенчади, нису за циљ одредили део болнице у коме су била новорођенчад, него зграду у којој је био електрични генератор, што је значило да неће бити струје за инкубаторе – а то је практично значило да је цела болница била уништена, па су многа деца помрла.

Ту болницу сам посетио годину дана после бомбардовања, у јуну 2000-е, и видео својим очима да су то извршили са највећом прецизношћу. То су ратни злочини, извршени помоћу најсавршеније војне технологије, коришћењем НАТО-вих тзв. “паметних” бомби.

У Југославији, циљ је била цивилна економија: болнице, аеродроми, владине зграде, фабрике, инфраструктура, а да не спомињемо цркве из 17. века, као и културно и историјско наслеђе те земље.

Следећи чланак, написан и објављен 1999-е године, пажњу усредсређује на везе УЧК са организованим криминалом и Ал Каидом.

Мада природа опозиције у Либији још треба да се проучи, извештаји у медијима су потврдили да ту опозицију спајају чланови Либијске Исламске Борбене Групе (Libyan Islamic Fighter Group [LIFG]), повезане са Ал Каидом.

-Мишел Чосудовски, 24. марта 2011

Најављивано од стране глобалних медија као хуманитарна мисија за очување мира, НАТО-во немилосрдно бомбардовање Београда и Приштине далеко превазилази обично кршење међународног закона. Док Слободан Милошевић бива демонизиран као немилосрдни диктатор, УЧК се истиче као поштовања достојна националистичка групација која се бори за права етничких Албанаца. Истина је, међутим, да је УЧК издржавана од стране организованог криминала уз прећутно одобравање САД и њених савезника.

Сходно моделу начињеном током рата у Босни, јавно мњење бива прецизно завођено на погрешан пут. Балканска трговина наркотицима, вредна више милијарди долара је, у складу са економским, стратешким и војним циљевима Запада, играла најважнију улогу у “финансирању конфликта” на Косову. Још од средине 1990-тих година везе УЧК са криминалним синдикатима у Албанији, Турској и ЕУ су одлично документовани у европским полицијским досијеима и познати су обавештајним службама и владама Запада.

„...финансирање косовског герилског рата поставља критичка питања и ставља на тежак испит тврдње да је то “етичка” спољна политика. Да ли Запад треба да даје подршку герилској војсци која испада да је делом финансирана од стране организованог криминала?” [1]

Док су се главари УЧК руковали са америчким министром спољних послова Медлин Олбрајт у Рамбујеу, Еуропол (Европска Полиција са седиштем у Хагу) је „припремао један извештај за европске министре правде и унутрашњих послова, о везама УЧК са бандама кријумчара дроге из Албаније“.[2] У међувремену, та побуњеничка војска је од стране глобални медија била вешто приказивана као представник најширих интереса етничких Албанаца на Косову.

Уз вођу УЧК, Хашима Тачија (29-годишњег “борца за слободу”), постављеног за главног преговарача у Рамбујеу, УЧК је де факто постала крманаш мировног процеса у име етничке албанске већине а то је било упркос вези УЧК са трговином наркотицима. Запад се ослонио на своје УЧК марионете да запечате споразум који би Косово претворио у окупирану територију под администрацијом Запада.

Иронија је у томе што је Роберт Гелбард, специјални изасланик Америке у Босни, прошле године обележио УЧК као “терористе”. Кристофер Хил, амерички главни преговарач и архитекта споразума у Рамбујеу „такође је снажан критичар УЧК због њених наводних послова са дрогом“ [3] Усто, једва два месеца пре Рамбујеа, амерички Стејт Департмент е (на основу извештаја америчке посматрачке мисије) забележио је улогу УЧК у терорисању и прогањању етничких Албанаца:

„... УЧК малтретира или и киднапује свакога ко одлази у полицију,.... Представници УЧК су претили да ће поубијати сељаке и попалити им куће ако се не укључе у УЧК [што је процес који се наставио и после НАТО бомбардовања]....степен УЧК малтретирања је доспео дотле да су становници шест села у околини Штимља “спремни да беже”. [4]

Док подржава “ослободилачки покрет” повезан са трговином дрогом, изгледа да Запад намерава да заобиђе и остави по страни цивилну Демократску Лигу Косова и њеног вођу Ибрахима Ругову, који је позвао на обуставу бомбардовања и изразио

жељу да путем преговора дође до мирног решавања са владом Југославије.[5] Вреди забележити да је УЧК свега неколико дана пред његову конференцију за штампу, 31. марта, објавила да су Ругову (уз још тројицу руководиоца, укључујући Фехми Аганија) убили Срби.

Тајно финансирање “бораца за слободу”

Сећате ли се Оливера Стоуна и Контраша? Тај начин рада на Косову је сличан осталим тајним операцијама ЦИЕ и Централној Америци, Хаитију и Авганистану, где се финансирање “бораца за слободу” обавља прањем новца стеченог трговином дрогом. Још од почетка Хладног Рата, обавештајне службе Запада су развиле комплексне односе са тајном трговином дроге. У многобројним случајевима, тако зарађен новац је пран у међународном банкарском систему и коришћен за финансирање тајних операција.

Према писцу Алфреду МекКоју (Alfred McCoy), систем тајног финансирања је започет још у рату у Индокини. Током 1960-тих, Мео војска у Лаосу је, као део војне стратегије Вашингтона, у борби против комбинованих снага неутралистичке владе принца Сувана Фуме и покрета Патет Лао била финансирана трговином дрогом.[6]

Таква шема политике коришћења дроге која је започета у Индокини, је понављана у централној Америци и Карибима. Новинар Џон Динџес (John Dinges) је забележио: “Крива пораста увоза кокаина у САД скоро до детаља следи притицање америчког оружја и војних саветника у Централну Америку”. [7] Било је познато да су војске Гватемале и Хаитија, којима је ЦИА пружала тајну помоћ, уплетене у продају дроге у јужној Флориди. И – како је показано у скандалима Иранских Контраша и оном Интернационалне Банке за Трговину и Кредит (Bank of Commerce and Credit International [BCCI]), постојали су јаки докази да су тајне операције биле финансиране прањем новца из трговине дрогом. “Прљави новац” је био рециклиран кроз банкарски систем – често помоћу неке анонимне маскирне компаније, и постајао је “тајни новац” коришћен за финансирање разних побуњеничких група и герилских покрета – као контраша Никарагве и муџахедина у Авганистану. Према извештају “Тајм магазина” из 1991.г.: „ Америка је желела да снабде муџахединске побуњенике у Авганистану ракетама стингер и осталом војном опремом, а за то јој је била потребна пуна сарадња Пакистана. До средине 1980-тих година, операција ЦИА у Пакистану је била вођена из тамошње – једне од највећих база ЦИЈЕ на свету. Један амерички обавештајац је казао: ` Упркос томе што је скандал са банком BCCI огромна непријатност за САД, сама чињеница да се не врши директна истрага има много везе са тим што Америка жмури на оба ока у односу на трговину хероином у Пакистану`. ” [8]

Рука руку мије Америке и Немачке

Још од раних 1960-тих, Бон и Вашингтон су се удружили у одређивању сопствених сфера интереса на Балкану. Сарађивале су и њихове обавештајне агенције. Према обавештајном аналитичару, Џону Витлију (John Whitley), тајна подршка косовској побуњеничкој војсци је била успостављена као заједнички подухват ЦИА и обавештајне агенције Немачке (Bundes Nachrichten Dienst [BND]), (БНД) а ова друга је пре тога играла кључну улогу у устоличавању десничарске владе Фрање Туђмана у Хрватској. [9] Задатак стварања и финансирања УЧК је првобитно био додељен Немачкој: „ Они [УЧК] су у почетку носили немачке униформе, имали источњемачко оружје а финансирани су, делимично, новцем од продаје дроге.” [10] Према Витлију,

ЦИА је била најбитнија за каснију обуку и опремање УЧК у Албанији.[11]

Тајне активности немачког БНД су у складу са намером Бона да свој “Lebensraum” (животни простор) прошири на Балкан. Пре почетка грађанског рата у Босни, Немачка и њен министар спољних послова Ханс Дитрих Геншер (Hans Dietrich Genscher) су активно подржавали сецесију: она је „наметнула брзину међународној дипломатији“ и вршила притиске на своје западне савезнике да признају Словенију и Хрватску. Према Геополитичком Прегледу Дрога (Geopolitical Drug Watch), како Немачка, тако и Америка су давале предност (истина, незванично) формирању “Велике Албаније”, која обухвата Албанију, Косово и делове Бивше Југословенске републике Македоније (БЈРМ).[12] Према Шону Џервасију (Sean Gervasi), Немачка је тражила од својих савезника одрешене руке „да ради на увођењу [своје] економске доминације над целом Средњом Европом [Mitteleuropa].“ [13]

Исламски фундаментализам у подршци УЧК

“Скривена агенда“ Бона и Вашингтона се састојала од изазивања националистичких ослободилачких покрета у Босни и на Косову, са коначним циљем дестабилизације Југославије. Овај други циљ се постизао и “жмурењем“ на придолзак најамника и финансијске подршке од исламистичких фундаменталистичких организација.[14]

Најамници које је финансирала Саудијска Арабија су се борили у Босни [15], а босански модел је примењен и на Косову:

Муџахедини – најамници из разних исламских земаља су запажени у редовима УЧК на Косову. Немачки, турски и авганистански инструктори су запажени како увежбавају УЧК герилским и дивезантским тактикама. [16]

По извештајима Deutsche Press-Agentur (ДПА), финансијска подршка УЧК је из муслиманских земаља била каналисана преко бившег шефа Националне Информационе Службе Албаније (National Information Service [NIS]), Башкима Газидеде (Bashkim Gazidede). [17] „Како се извештава, Газидеде, који је дубоко верујући муслиман, побегао је из Албаније у марту прошле године (1997), а сада (1998) је под истрагом због његових контаката са муслиманским терористичким организацијама.“ [18]

Путеви снабдевања и наоружавања “бораца за слободу“ УЧК иду преко врлетних планинских граница Албаније са Косовом и БЈРМ.

Албанија је и кључна тачка за транзит на балканском путу дроге, који снабдева Западну Европу хероином 4-ог степена. 75% хероина који доспева у Западну Европу је из Турске. А, велики део пошиљки дроге из Турске пролази преко Балкана. Према америчкој агенцији за борбу против дроге (US Drug Enforcement Administration [DEA]) „сматра се да 4-6 метричких тона хероина сваког месеца из Турске [преко Балкана] има за дестинацију Западну Европу.“ [19] Недавни обавештајни документ немачке федералне криминалне агенције сматра: „Етнички Албанци су данас најистакнутија група за снабдевање хероином у западним потрошачким државама “ [20]

Прање прљавог новца

У циљу свог успешног рада и развоја, криминални синдикати балканске трговине

дрогом морају имати пријатеље на високим местима. Сматра се да кријумчарски кругови који су наводно повезани са турском државом контролишу промет хероина преко Балкана „у тесној сарадњи са другим групама са којима имају политичке или верске везе“, што укључује и криминалне групе у Албанији и на Косову. [21] У тој новој, глобализованој финасијској средини, моћни скривени политички лобији повезани са организованим криминалом одржавају везе са истакнутим политичким личностима и званичницима војног и обавештајног естаблишмента.

Па ипак, трговина дрогом користи респектабилне банке за прање великих сума новца. На комфорној удаљености од обичних кријумчарских операција, моћни банкарски интереси у Турској, али углавном они у финансијским центрима Западне Европе, дискретно узимају масне провизије у мултимилијардском доларском бизнису прања новца. Тим интересима је изузетно важно да имају безбедан пролаз пошиљки дроге на западноевропска тржишта.

Албанска веза

Кријумчарење оружја из Албаније на Косово и у БЈРМ, кренуло је почетком 1992, када је на власт дошла Демократска странка на челу са председником Салијем Беришом. Дошло је до развоја велике подземне економије и пограничне трговине. Размена у троуглу нафта-оружје-дрога се углавном развила као последица ембарга који је међународна заједница наметнула СЦГ, као и блокаде коју је Грчка увела БЈРМ-у.

Индустрија и пољопривреда на Косову је упала у банкрот после “смртоносне медицине” коју је ММФ наметнуо Београду 1990-е. Југославији је наметнут ембарго. Етнички Албанци и Срби су били гурнути у ужасавујућу беду. Економски колапс је створио околности које су потпомагале развоју нелегалне трговине. На Косову, стопа незапослености је порасла на запањујући 70% (сходно западним изворима). Сиромаштво и економски колапс су послужили распламсавању тињајућих етничких напетости. Хиљаде незапослених младића „једва више од тинејџера“ су биле регуртоване у УЧК....[22]

У суседној Албанији, реформе које су 1992 г. створиле слободно тржиште, су од 1992 г. створиле околности које су погодиле криминализацији државних институција. Новац од дроге је пран и у албанским системима пирамидалне штедње, који су се размножили као печурке током владавине бившег председника Салија Берише (1992-1997) [23] Ови мутни инвестициони фондови су били нераздвојни део економских реформи које су кредитори са Запада наметнули Албанији.

Барони дроге на Косову, у Албанији и у БЈРМ-у (повезани са италијанском мафијом) су постали нова економска елита, врло често повезана са западним економским интересима. Заузврат томе, финансијске добити из трговине дрогом су биле усмераване у правцу осталих нелегалних активности (и обрнуто), што укључује и огромну експлоатацију проституције између Албаније и Италије. Албанске криминалне групе које оперишу у Милану „постале су тако моћне бавећи се експлоатацијом проституције, да су чак надмашиле и Калабријце по својој снази и утицају.“ [24]

Примена “јакe економске медицине” под вођством институтција вашингтонског Бретон Вудса је допринела бродолому албанског банкарског система и убрзавању

колапса албанске економије. Хаос који је био резултат тога, омогућио је америчким и европским транснационалцима да се стратешки сместе. Неколико западних нафтних компаније – што укључује Occidental, Shell и British Petroleum су упериле очи на бројна и неиспитана налазишта нафте. Западни инвеститори су се такође забуљиле у велике албанске резерве хрома, бакра, злата, никла и платине.... Фондација Аденауер је за то време из позадине лобирала у интересу рударског бизниса Немачке . [25]

Беришин министар одбране Сафет Зулали (за кога се прича да је уплетен у илегалну трговину нафтом и дрогом) је био творац уговора са немачким Пројсагом (Preussag), што је тој фирми дало контролу над албанским рудницима хрома, а у томе су губитници били конзорцијум под америчким вођством Macalloy Inc., у заједници са Rio Tinto Zimbabwe (RTZ).[26]

Велике суме долара из трговине дрогом су такође убачене у програме приватизације, што је довело до тога да су мафије преузеле државне интересе. Приватизациони програм је у Албанији практично довео до тога да се преко ноћи развила класа поседника потпуно одана “слободном тржишту”. На северу Албаније, та класа је повезана са “фамилијама” Гега повезаним са Демократском странком.

Уз подршку западних банкарских интереса, а под контролом Демократске странке председника Салија Берише (1992-1997), “фамилије” Гега су основале највећу албанску финансијску “пирамиду” , VEFA Holdings. VEFA је потпала под инстрагу у Италији 1997 г., због њених веза са Мафијом, која је, наводно, користила VEFA за прање огромних сума прљавог новца.[27]

Према једном извештају штампе (писаном на основу обавештајних извора), виши функционери владе Албаније из времена председника Сали Берише (укључујући и министре и чланове тајне полиције SHIK) су наводно учествовали у трговини дрогом и илегалној трговини оружјем са Косовом:

(...) Те оптужбе су веома озбиљне. Дрога, оружје, кријумчарене цигарете – сматра се да је свим тим трговала компанија Shqiponja, која је у власништву владајуће Демократске странке Албаније (...). Наводи се да је у току 1996 г., министар одбране Сафет Жулали (Safet Zhulali) користио свој положај да омогућава транспорт оружја, нафте и кријумчарених цигарета (...) Барони дроге са Косова (...) оперишу некажњено у Албанији, а сматра се да државна тајна полиција SHIK организује највећи део промета хероина и осталих дрога из БЈРМ и Грчке преко Албаније у Италију (...). Обавештајци верују да командна линија у том криминалу иде све до самог врха и не оклевају да у својим извештајима наводе имена министара.[28]

Упркос присуству великог контингента америчких снага на граници Албаније са БЈРМ, чији задатак је био да наметну ембарго, омогућен је раст трговине дрогом и оружјем. Запад је жмурио на то. Приходи од нафте и наркотика су коришћени да се финансира куповина оружја (често и у облику директне размене): „Испоруке нафте у БЈРМ (избегавајући грчки ембарго у периоду 1993-4), може се користити за прикривање хероина, а то је случај и са испорукама калашњикова `браћи` на Косову. [29]

Северни племенски кланови, или “фисови” су успоставили везе са криминалним синдикатима у Италији [30]. Заузврат, италијански криминални синдикати су играли кључну улогу у кријумчарењу оружја преко Јадрана у луке Драч и Валону у Албанији. Почетком 1992 г., оружје које је пребацивано на Косово је углавном било лако,

укључујући Калашњикове АК-47, и митраљезе РПК и РПК , тешке митраљезе калибра 12,7 мм., итд.

Зараде од трговине дрогом омогућиле су да УЧК брзо нарасте до снаге од 30.000 људи. Недавно, УЧК је добила и савршеније наоружање, укључујући противавионске и противтенковске ракете. Како Београд наводи, део новчаних средстава је потекао од ЦИЈЕ „каналисано преко такозване `Владе Косова` која се налази у Швајцарској, у Женеви. Њен вашингтонски огранак је ангажовао пи-ар фирму Ruder Finn, озлоглашеног клеветника владе у Београду“. [31]

УЧК је такође дошла и до електронске опреме која јој омогућава да добија сателитске информације од НАТО-а о кретању југословенских тенкова. Кажу да се камп за обуку УЧК у Албанији усредсређује на обуку са тешким оружјем: гранате са пропелерским погоном, топове средњег калибра, употребу тенкова и транспортера, као и на систем командовања и контроле.“(према изворима из владе Југославије) [32]

Ове велике испоруке оружја косовској побуњеничкој војсци су у складу са геополитичким циљевима Запада. Не треба да чуди да је владала “заглушујућа тишина“ о трговини дрогом и оружјем на Косову. У извештају Геополитичког Надзора за дрогом (Geopolitical Drug Watch) за 1994 г., стоји: „Илегална трговина и промет [дроге и оружја] се углавном процењује на основу њених геостратешких импликација (...) На Косову, она даје подлоге како геополитичким надама, тако и страховањима“... [33]

Судбина Косова је већ била брижљиво испланирана пре потписивања Дејтонског споразума 1995-е године. НАТО је ступио у морално нездрав “брак из рачуна“ са мафијом. “Борци за слободу“ су добили ослонце, трговина дрогом је омогућила Вашингтону и Бону да “финансирају сукоб на Косову“, са коначним циљем дестабилизације владе у Београду и потпуне реколонијације Балкана. Резултат је унштење целе државе. Западне владе које су учествовале у НАТО-бомбардовању носе на својим плећима велики терет одговорности због смрти цивила, осиромашењу како албанског, тако и српског становништва и мукама оних који су услед бомбардовања брутално протерани из градова и села Косова.

Tekst na srpskom jeziku možete naći na <http://www.vidovdan.org/aktuelno/10860-2011-03-26-17-35-13>

Originalni tekst možete naći na <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=23912>

Напомене:

[1] Roger Boyes and Eske Wright, Drugs Money Linked to the Kosovo Rebels, The Times, London, Monday, March 24, 1999.

[2] Ibid.

[3] Philip Smucker and Tim Butcher, “Shifting stance over KLA has betrayed’ Albanians”, Daily Telegraph, London, 6 April 1999

[4] KDOM Daily Report, released by the Bureau of European and Canadian Affairs, Office of South Central European Affairs, U.S. Department of State, Washington, DC, December 21, 1998; Compiled by EUR/SCE (202-647-4850) from daily reports of the U.S. element of the Kosovo Diplomatic Observer Mission, December 21, 1998.

- [5] "Rugova, sous protection serbe appelle a l'arret des raides", Le Devoir, Montreal, 1 April 1999.
- [6] See Alfred W. McCoy, The Politics of Heroin in Southeast Asia Harper and Row, New York, 1972.
- [7] See John Dinges, Our Man in Panama, The Shrewd Rise and Brutal Fall of Manuel Noriega, Times Books, New York, 1991.
- [8] "The Dirtiest Bank of All," Time, July 29, 1991, p. 22.
- [9] Truth in Media, Phoenix, 2 April, 1999; see also Michel Collon, Poker menteur, editions EPO, Brussels, 1997.
- [10] Quoted in Truth in Media, Phoenix, 2 April, 1999).
- [11] Ibid.
- [12] Geopolitical Drug Watch, No 32, June 1994, p. 4
- [13] Sean Gervasi, "Germany, US and the Yugoslav Crisis", Covert Action Quarterly, No. 43, Winter 1992-93).
- [14] Daily Telegraph, 29 December 1993.
- [15] For further details see Michel Collon, Poker menteur, editions EPO, Brussels, 1997, p. 288.
- [16] Truth in Media, Kosovo in Crisis, Phoenix, 2 April 1999.
- [17] Deutsche Presse-Agentur, March 13, 1998.
- [18] Ibid.
- [19] Daily News, Ankara, 5 March 1997.
- [20] Quoted in Boyes and Wright, op cit.
- [21] ANA, Athens, 28 January 1997, see also Turkish Daily News, 29 January 1997.
- [22] Brian Murphy, KLA Volunteers Lack Experience, The Associated Press, 5 April 1999.
- [23] See Geopolitical Drug Watch, No. 35, 1994, p. 3, see also Barry James, In Balkans, Arms for Drugs, The International Herald Tribune Paris, June 6, 1994.
- [24] The Guardian, 25 March 1997.
- [25] For further details see Michel Chossudovsky, La crisi albanese, Edizioni Gruppo Abele, Torino, 1998.
- [26] Ibid.
- [27] Andrew Gumbel, The Gangster Regime We Fund, The Independent, February 14, 1997, p. 15.
- [28] Ibid.
- [29] Geopolitical Drug Watch, No. 35, 1994, p. 3.
- [30] Geopolitical Drug Watch, No 66, p. 4.
- [31] Quoted in Workers' World, May 7, 1998.
- [32] See Government of Yugoslavia at <http://www.gov.yu/terrorism/terroristcamps.html>
- [33] Geopolitical Drug Watch, No 32, June 1994, p. 4

The original source of this article is Global Research
Copyright © [Prof Michel Chossudovsky](#), Global Research, 2011

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

About the author:

Michel Chossudovsky is an award-winning author, Professor of Economics (emeritus) at the University of Ottawa, Founder and Director of the Centre for Research on Globalization (CRG), Montreal, Editor of Global Research. He has undertaken field research in Latin America, Asia, the Middle East, sub-Saharan Africa and the Pacific and has written extensively on the economies of developing countries with a focus on poverty and social inequality. He has also undertaken research in Health Economics (UN Economic Commission for Latin America and the Caribbean (ECLAC), UNFPA, CIDA, WHO, Government of Venezuela, John Hopkins International Journal of Health Services (1979, 1983) He is the author of 13 books including The Globalization of Poverty and The New World Order (2003), America's "War on Terrorism" (2005), The Globalization of War, America's Long War against Humanity (2015). He is a contributor to the Encyclopaedia Britannica. His writings have been published in more than twenty languages. In 2014, he was awarded the Gold Medal for Merit of the Republic of Serbia for his writings on NATO's war of aggression against Yugoslavia. He can be reached at crgeditor@yahoo.com

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca